

ROZDZIAŁ 3: OKRESY W HISTORII OPATRZNOŚCI I CZAS ICH TRWANIA

Część 1

OPATRZNOŚCIOWE OKRESY TOŻSAMOŚCI CZASU

Studiując bieg dziejów ludzkości, możemy często zaobserwować, że pewne wydarzenia i sytuacje powtarzają się w kolejnych epokach. Wielu historyków jest pod wrażeniem tego zjawiska; zauważają, iż nadaje ono postępowi historii formę spiralną, nie potrafią jednak wyjaśnić jego przyczyn. Kiedy dwie epoki historyczne odznaczają się podobieństwem pewnych wydarzeń (choćby różniły się one nasileniem lub skalą) nazywamy je *opatrnościowymi okresami tożsamości czasu*. Jak wyjaśnimy poniżej, termin ten bierze się stąd, że główna przyczyna występowania tożsamości czasu związana jest z Bożą Opatrnością Odnowy.

Skąd bierze się zjawisko tożsamości czasu? Wydarzenia historyczne kształtowane są przez Opatrność Odnowy, która kieruje dzieje ludzkości do określonego celu. Jak wiemy, celem Opatrności Odnowy jest przygotowanie podstawy przyjęcia Mesjasza. Zadanie to ma wypełnić powołana przez Boga osoba. Jeżeli postać centralna nie wypełni swojej odpowiedzialności w określonym czasie, wówczas ten opatrnościowy okres zostaje zakończony. Bóg, którego wola jest absolutna¹, rozpoczyna na nowo przygotowania do odnowienia podstawy przyjęcia Mesjasza, otwierając nowy okres historyczny i powołując nową postać centralną. Ponieważ ten nowy okres ma odnowić przez odszkodowanie okres poprzedni, powtórzy się w nim podobny ciąg wydarzeń. Takie okresy możemy nazwać tożsamymi lub równoległymi.

Tożsame okresy nie mają jednak dokładnie takiej samej formy i treści, ponieważ postać centralna danego okresu musi w danym jej czasie (horyzontalnie) odnowić niespełnione warunki odszkodowania z poprzednich okresów (warunki wertykalne). Im bardziej wydłuża się opatrność odnowy, tym więcej gromadzi się warunków nie spełnionych w kolejnych okresach opatrności i tym trudniejsze warunki będzie musiała wypełnić nowa postać centralna. W konsekwencji nowy opatrnościowy okres tożsamości czasu będzie się różnił od poprzedniego treścią i zasięgiem.

Trzy etapy okresu wzrostu można sklasyfikować w zależności od stopnia, w jakim w każdym z nich przejawia się istota danego bytu lub zjawiska: etap kształtowania można określić jako symboliczny, etap wzrastania jako obrazowy, a etap doskonalenia jako rzeczywisty. Ta sama zasada rządzi powtarzaniem się w opatrnościowych wydarzeniach w tożsamych okresach historii odnowy. Opatrnościową Epokę Ustanawiania Podstawy dla Odnowy określić można jako epokę symbolicznej tożsamości czasu, Opatrnościową Epokę Odnowy jako epokę obrazowej tożsamości czasu, a Opatrnościową Epokę Przedłużonej Odnowy jako epokę rzeczywistej tożsamości czasu.

Przyjrzyjmy się teraz głównym czynnikom, które kształtują opatrnościowe okresy tożsamości czasu. Tożsamość czasu występuje dlatego, że na przestrzeni historii ciągle ponawiane były próby ustanowienia podstawy przyjęcia Mesjasza. W związku z tym głównymi czynnikami wpływającymi na przebieg tożsamych okresów opatrnościowych są: po pierwsze - trzy warunki konieczne do ustanowienia podstawy wiary (postać centralna, obiekt ofiarny oraz liczbowy okres odszkodowania) i po drugie - warunek odszkodowania konieczny do usunięcia upadłej natury, który jest wymagany do odnowy podstawy wcielenia.

---

¹ Patrz Predestynacja 1

W oparciu o te czynniki możemy wyodrębnić dwie charakterystyczne cechy opatrnościowych okresów tożsamości czasu. Przede wszystkim długość tych okresów określana jest na podstawie liczby pokoleń lub lat składających się na okres odszkodowania potrzebny do odnowy podstawy wiary. Kiedy postać centralna w opatrności odnowy nie wypełni swojej odpowiedzialności i spowoduje opóźnienie opatrności, Bóg powierza to samo zadanie kolejnym postaciom centralnym, tak długo, dopóki utracona podstawa wiary nie zostanie ostatecznie odnowiona. Liczbowy okres odszkodowania wymagany do odnowy podstawy wiary musi w jakiejś formie zostać powtórzony w każdym z okresów. Z tego powodu opatrnościowe okresy tożsamości czasu mają podobną długość, ponieważ każdy reprezentuje tę samą określoną liczbę lat czy pokoleń. Celem tego rozdziału jest dokładne omówienie tej kwestii.

Pozostałe czynniki kształtujące tożsamości czasu w historii to: postać centralna i obiekt ofiarny konieczne do ustanowienia podstawy wiary oraz warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, konieczny do ustanowienia podstawy wcielenia. Ostatecznym celem opatrności odnowy jest ustanowienie podstawy przyjęcia Mesjasza. Dlatego kiedy opatrność zostaje przedłużona, różne warunki wymagane do odnowy tej podstawy są powtarzane. Podstawa przyjęcia Mesjasza może zostać stworzona jedynie drogą ustanowienia najpierw podstawy wiary przez złożenie ofiary symbolicznej a następnie podstawy wcielenia przez złożenie ofiary rzeczywistej; dlatego w opatrnościowej historii wielokrotnie ponawiane były próby spełnienia tych dwóch warunków. W ten sposób ukształtowały się podobieństwa między okresami opatrnościowymi. Zagadnieniem tym zajmiemy się dokładniej w następnym rozdziale.

Część 2

LICZBA POKOLEŃ LUB LAT W POSZCZEGÓLNYCH OKRESACH OPATRNOŚCIOWEJ EPOKI USTANAWIANIA PODSTAWY DLA ODNOWY

2.1 JAK I DLACZEGO OPATRNOŚĆ ODNOWY ULEGA PRZEDŁUŻENIU

Celem opatrności odnowy jest ustanowienie przez upadłą ludzkość podstawy przyjęcia Mesjasza, przyjęcie Mesjasza oraz odnowienie pod jego przewodnictwem pierwotnego ideału Bożego. Opatrność odnowy była przedłużana od czasów Adama przez czasy Noego, Abrahama i Mojżesza aż do czasu przyjścia Jezusa. Kiedy Jezus został ukrzyżowany, nie osiągnąwszy swego ostatecznego celu z powodu niewiary ludzi, opatrność odnowy została przedłużona po raz kolejny do czasu Powtórnego Przyjścia.

Dlaczego opatrność odnowy była przedłużana? W odpowiedzi na to pytanie pomoże nam zrozumienie zasady predestynacji, która mówi, że ponieważ Wola Boga jest absolutna, z całą pewnością zostanie kiedyś spełniona. Jednak to, czy Wola Boga zostanie wypełniona przez konkretną jednostkę, zależy od tego, czy spełni ona swoją część odpowiedzialności, która jest niezbędnym dopełnieniem odpowiedzialności Bożej. Jeżeli Wola Boga nie zostanie dokonana z powodu niewypełnienia odpowiedzialności przez postać centralną, Bóg wybiera inną osobę w innym czasie, aby przejęła tę samą misję. Bóg będzie niestrudzenie kontynuował Swoje dzieło, przedłużając opatrność aż do całkowitego zwycięstwa.

Zastanówmy się, w jaki sposób opatrność odnowy była przedłużana. Zgodnie z Zasadą Stworzenia Bóg jest bytem ucieleśniającym cechy liczby trzy. Wszystkie byty

stworzone na Jego obraz osiągają spełnienie w trój etapowym procesie, w odniesieniu do swego sposobu istnienia, poruszania się i wzrastania. Aby osiągnąć cel stworzenia, każdy byt musi stworzyć podstawę czterech pozycji, charakteryzującą się ruchem sferycznym, i przejść trzy etapy procesu *pierwotność – podział – jedność* oraz nawiązać relacje dawania i otrzymywania z trzema partnerami w celu osiągnięcia celu trzech obiektów. Opatrzność odnowy celu stworzenia jest opatrnością odtworzenia w oparciu o Słowo, dlatego może być przedłużana najwyżej do trzech etapów. Zgodnie z Zasadą Stworzenia dozwolone są maksymalnie trzy próby.

Dla przykładu, ponieważ w rodzinie Adama Kain i Abel nie byli w stanie złożyć ofiary rzeczywistej, próba ta została powtórzona kolejno w rodzinach Noego i Abrahama, kończąc się sukcesem za trzecim razem. Kiedy Abraham popełnił błąd podczas składania ofiary symbolicznej, próba ta została podjęta na nowo przez Izaaka i zakończona pomyślnie przez Jakuba. Droga odnowy Kanaanu była podejmowana trzykrotnie przez Mojżesza a następnie również trzykrotnie przez Jezusa. Ponieważ król Saul nie zdołał zbudować Świątyni, zadanie to zostało powierzone kolejno dwóm następnym władcom, Dawidowi i Salomonowi. Ponieważ Boży ideał stworzenia nie został zrealizowany przez Adama, podjęta została druga i trzecia próba jego urzeczywistnienia - przez Jezusa, Drugiego Adama oraz Pana Powtórnego Przyjścia. Popularne przysłowia, takie jak “Do trzech razy sztuka”, czy koreańskie “Jeżeli coś się nie udało za pierwszym razem, na pewno powiedzie się za trzecim”, wyrażają ten aspekt Zasady w formie ludowej mądrości.

2.2 WERTYKALNE WARUNKI ODSZKODOWANIA I HORYZONTALNA ODNOWA PRZEZ ODSZKODOWANIE

Aby przejść i dopełnić misje swych poprzedników w historii opatrności, postać centralna musi w krótkim czasie, za swojego życia, wypełnić wszystkie warunki odszkodowania, których nie udało się spełnić jej poprzednikom. Jeżeli ta postać centralna również nie spełni swojej misji, wszystkie warunki, jakie starała się ona wypełnić, zostaną przekazane następnej osobie centralnej. Warunki, które nagromadziły się w ciągu historii z powodu niewypełnienia odpowiedzialności przez postaci centralne, nazywane są *wertykalnymi warunkami odszkodowania*. Zadanie kolejnej postaci centralnej, polegające na wypełnieniu wszystkich tych warunków w krótkim czasie, nazywamy *horyzontalną odnową przez odszkodowanie*.

Dla przykładu, Abraham miał odnowić horyzontalnie przez odszkodowanie wszystkie wertykalne warunki odszkodowania, które miały wcześniej wypełnić rodziny Adama i Noego. Składając jednocześnie trzy ofiary na tym samym ołtarzu, Abraham miał odnowić horyzontalnie wertykalne warunki odszkodowania nagromadzone podczas trzech okresów przedłużonej opatrności. Trzy ofiary reprezentowały wszystkie warunki, których nie spełnili Adam i Noe, jak również te, które miał wypełnić sam Abraham jako nowa postać centralna.

Jakub miał w krótkim czasie wypełnić warunek horyzontalnej odnowy przez odszkodowanie wszystkich wertykalnych warunków odszkodowania, nagromadzonych przez dwanaście pokoleń począwszy od Noego. Dlatego miał dwunastu synów, którzy zapoczątkowali dwanaście plemion Izraela.

Jezus również zastosował tę metodę w celu horyzontalnego odnowienia przez odszkodowanie wszystkich wertykalnych warunków odszkodowania nie wypełnionych przez jego poprzedników, proroków i królów, którzy odgrywali wiodącą rolę w opatrności odnowy w ciągu czterech tysięcy biblijnych lat poprzedzającej przyjście Mesjasza. Jezus powołał dwunastu apostołów i siedemdziesięciu uczniów, aby w krótkim czasie odnowić wertykalne warunki odszkodowania, które nagromadziły się od czasów Jakuba, kiedy to Bóg pracował przez dwunastu synów Jakuba i jego siedemdziesięciu krewnych, oraz od czasów Mojżesza,

gdy Bóg działał przez dwanaście plemion Izraela i siedemdziesięciu członków rady. Jezus odbył też czterdziestodniowy post, aby odnowić horyzontalnie wszystkie wertykalne warunki odszkodowania do oddzielenia się od Szatana oparte o liczbę czterdzieści, które były wymagane przy ustanawianiu podstawy wiary. Dzięki temu możemy zrozumieć, że każda postać centralna w opatrności odnowy reprezentuje nie tylko siebie jako jednostkę, ale również przodków, proroków i świętych, którzy mieli takie same misje w przeszłości. Niesie ona w sobie owoce ich historycznego trudu.

2.3 HORYZONTALNA ODNOWA PRZEZ ODSZKODOWANIE DOKONYWANA WERTYKALNIE

Niekiedy horyzontalna odnowa dokonuje się poprzez wertykalną opatrność, obejmującą kilka pokoleń. Przykładem może być opatrność odnowy w rodzinie Abrahama. Przez złożenie ofiary symbolicznej, Abraham miał horyzontalnie odnowić przez odszkodowanie wszystkie wertykalne warunki odszkodowania, nagromadzone w wyniku błędów popełnionych w rodzinach Adama i Noego. Jednak błąd popełniony przez Abrahama podczas składania ofiary spowodował kolejną porażkę i konieczność przedłużenia opatrności. Jak wyjaśniliśmy wcześniej, ponieważ była to już trzecia próba w opatrności odnowy podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie rodziny, Zasada wymagała, aby rodzina Abrahama spełniła Bożą Wolę do końca. Dlatego Bóg poszukiwał drogi, która pozwoliłaby Abrahamowi odzyskać utraconą pozycję i zostać uznanym za postać centralną, która nie zawiodła, lecz dokonała horyzontalnej odnowy wertykalnych warunków odszkodowania bez opóźnienia. Bóg posłużył się w tym celu szczególną metodą - nakazał Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi wypełnienie koniecznych warunków odszkodowania, traktując te trzy osoby jako jedną w odniesieniu do Jego Woli. W ten sposób, pomimo wertykalnego rozszerzenia opatrności na trzy pokolenia, zwycięstwo Jakuba i Izaaka miało taką samą wartość i znaczenie, jakby Abraham sam je odniósł, w swoim pokoleniu i bez żadnego opóźnienia². Jedność tych trzech pokoleń znalazła odzwierciedlenie w słowach, które wypowiedział sam Bóg, mówiąc, że jest "Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba"³.

Bóg mógł więc uznać, że Abraham wypełnił w swoim pokoleniu wymagane horyzontalne warunki odszkodowania, dzięki temu, że zostały one spełnione wertykalnie w pokoleniu Izaaka i Jakuba. Ten rodzaj odnowy nazywany jest *horyzontalną odnową przez odszkodowanie dokonaną w sposób wertykalny*.

2.4 LICZBOWE OKRESY ODSZKODOWANIA DLA ODNOWY PODSTAWY WIARY

W celu odnowy podstawy wiary postać centralna musi wypełnić jeden lub więcej liczbowych okresów odszkodowania.⁴ Zastanówmy się, dlaczego tak jest. Bóg istnieje w oparciu o Zasadę, która posiada aspekt liczbowy. Cały wszechświat oraz istoty ludzkie stanowiące jego centrum zostały stworzone na wzór dwoistych przymiotów niewidzialnego Boga, jako jego rzeczywisty obiekt. Dlatego też nauka, dążąca do odkrycia zewnętrznych praw rządzących wszechświatem, posługuje się w swoich badaniach matematyką. Pierwsi przodkowie ludzkości mieli osiągnąć doskonałość, przechodząc przez okres wzrostu określony pewnymi liczbami, ustanawiając w ten sposób podstawę wiary. W swojej doskonałości ucieleśnialiby naturę tych liczb. Musimy zbadać te zagadnienia, ponieważ

² patrz Podstawa 3.1.2.3, Podstawa 3.3

³ Wj 3:6

⁴ patrz Odnova 1.2.1

odnowa podstawy wiary wymaga od nas nie tylko złożenia obiektu ofiarnego, symbolizującego wszechświat pozostający w niewoli Szatana, ale także przejścia przez liczbowy okres odszkodowania w celu odnowienia liczb skalanych przez Szatana.

W oparciu o jakie liczby nasi przodkowie przed Upadkiem mieli ustanowić podstawę wiary? Jakie liczby mieli ucieleśniać w swojej doskonałości? Zasada Stworzenia mówi, że żaden byt nie może istnieć ani rozwijać się, nie utworzywszy wpieryw podstawy czterech pozycji. Dlatego niedoskonali jeszcze Adam i Ewa mieli obydwójce ustanowić podstawę czterech pozycji. Każda pozycja w podstawie czterech pozycji musi przejść przez trzy okresy wzrostu, co razem daje liczbę dwanaście. Ponadto każda pozycja w podstawie czterech pozycji osiąga cel trzech obiektów, znajdując trzech partnerów, tworząc łącznie dwanaście obiektów i spełniając cel dwunastu obiektów. Stąd okres wzrostu, podczas którego Adam miał ustanowić podstawę wiary, był okresem spełnienia liczby dwanaście. Będąc jeszcze niedoskonałymi, pierwsi przodkowie mieli ustanowić podstawę wiary w oparciu o liczbę dwanaście i po osiągnięciu doskonałości mieli spełnić cel trzech obiektów, ucieleśniając w ten sposób naturę liczby dwanaście. W wyniku Upadku Szatan sprofanował tę liczbę. Dlatego postać centralna w opatrności odnowy musi przejść przez okres odszkodowania dla odnowy liczby dwanaście, aby ustanowić podstawę wiary. Tylko na tym fundamencie może ona ustanowić podstawę wcielenia dla odnowy doskonałego ucieleśnienia natury liczby dwanaście.

Oto niektóre przykłady okresów odszkodowania dla odnowy liczby dwanaście: Noe budował arkę przez 120 lat, 120 lat trwała opatrność odnowy Kanaanu pod wodzą Mojżesza, 120 lat minęło od momentu powołania Abrahama do czasu, kiedy Jakub kupił od Ezawa prawo pierworództwa w zamian za chleb i potrawę z soczewicy. Jak dowiemy się później, ten ostatni okres miał zostać odnowiony przez 120-letni okres Zjednoczonego Królestwa w Epoce Starego Testamentu i przez odpowiadający mu okres Królestwa Chrześcijańskiego pod panowaniem Karola Wielkiego i jego potomków.

Proces dojrzewania, w ciągu którego Adam i Ewa mieli ustanowić podstawę wiary, obejmował także okres spełnienia liczby cztery. Adam i Ewa mieli przejść przez trzy etapy okresu wzrostu i następnie wkroczyć do sfery bezpośredniego panowania Boga, która stanowi czwarty etap. Wtedy ustanowiliby podstawę czterech pozycji. Dokonawszy spełnienia liczby cztery, pierwsi rodzice staliby się jej doskonałymi ucieleśnieniami. Z powodu Upadku liczba ta także została sprofanowana przez Szatana. Z tego powodu postacie centralne opatrności muszą w procesie ustanawiania podstawy wiary spełnić okres odszkodowania dla odnowy liczby cztery. Tylko wtedy mogą one ustanowić podstawę wcielenia dla odnowy doskonałego ucieleśnienia istoty liczby cztery.

Wyjaśniliśmy wcześniej, że okresy odszkodowania mające na celu odnowę liczby cztery są konieczne do odnowy podstawy wiary.⁵ Oto przykłady takich okresów: czterdziestodniowy sąd potopem za czasów Noego, dwa czterdziestodniowe posty Mojżesza, czterdziestodniowa misja zwiadów w Kanaanie, czterdziestodniowy post Jezusa i czterdziestodniowy okres po jego zmartwychwstaniu.

Okres wzrostu jest także okresem spełnienia liczby dwadzieścia jeden. Pierwsi rodzice mieli stać się doskonałymi ucieleśnieniami liczby dwadzieścia jeden, ustanawiając podstawę wiary w ciągu okresu opartego o liczbę dwadzieścia jeden i osiągając cel stworzenia. Jednak z powodu Upadku liczba ta także została skalana przez Szatana. Dlatego postacie centralne w historii opatrności ustanawiając podstawę wiary muszą przejść przez okres odszkodowania dla odnowy liczby dwadzieścia jeden. Jedynie po spełnieniu tego warunku mogą one ustanowić podstawę wcielenia dla odnowy doskonałego ucieleśnienia natury liczby dwadzieścia jeden.

---

⁵ patrz Podstawa 2.1.2

Aby zrozumieć znaczenie liczby dwadzieścia jeden, musimy najpierw wyjaśnić znaczenie liczb trzy, cztery i siedem, według Zasady. Bóg, którego dwoiste przymioty istnieją w harmonijnej jedności, jest bytem liczby trzy. Stworzenie osiąga doskonałość, kiedy zjednoczy się z Bogiem w podstawie czterech pozycji. Dlatego aby jakakolwiek jednostka osiągnęła doskonałość, musi ona stworzyć wewnętrzną podstawę czterech pozycji, w której umysł i ciało tworzą trójcę z Bogiem w centrum. Aby mężczyzna i kobieta stali się doskonałym mężem i żoną, muszą ustanowić podstawę czterech pozycji, tworząc trójcę z Bogiem w centrum. Aby wszechświat osiągnął doskonałość, musi stworzyć podstawę czterech pozycji, w której ludzkość i reszta stworzenia utworzą trójcę, której centrum będzie Bóg. Ponadto, aby stworzone byty ustanowiły podstawę czterech pozycji, jednocząc się z Bogiem w centrum, muszą najpierw przejść przez trzy etapy okresu wzrostu i osiągnąć cel trzech obiektów. Dlatego liczba trzy jest liczbą Nieba, czy inaczej liczbą doskonałości.

Kiedy podmiot i obiekt tworzą trójcę, osiągając jedność z Bogiem w centrum, nowo powstały byt zjednoczony, jako indywidualne ucieleśnienie prawdy, dopełnia podstawę czterech pozycji. Osiągnąwszy status Bożego stworzenia, przyjmuje on własności takie jak pozycja i wymiary określone w odniesieniu do czterech kierunków: północnego, południowego, wschodniego i zachodniego. W tym sensie liczba cztery jest liczbą ziemi.

Kiedy stworzony byt przejdzie przez trzy etapy okresu wzrostu i ustanowi podstawę czterech pozycji, zajmuje określoną pozycję w jakościowych wymiarach czasu i przestrzeni. W ten sposób każde stworzenie staje się doskonałym ucieleśnieniem liczby siedem, która jest sumą liczby Nieba i liczby ziemi. Dlatego w opisie biblijnym stworzenie nieba i ziemi trwa siedem dni. Tak jak okres stwarzania świata wypełnił liczbę siedem, podobnie każdy przedział czasowy, w którym dokonuje się pewnego rodzaju spełnienie, może być postrzegany jako spełniający liczbę siedem. Z tego punktu widzenia każdy z trzech etapów okresu wzrostu, etap kształtowania, etap wzrastania i etap doskonalenia może być uważany za okres spełnienia liczby siedem. Natomiast cały okres wzrostu może być postrzegany jako spełniający liczbę dwadzieścia jeden.

Oto przykłady okresów odszkodowania opartych o liczbę dwadzieścia jeden: po Potopie Bóg trzykrotnie nakazał Noemu wypuścić z arki gołębicę, co miało stanowić zapowiedź Jego opatrności, mającej się dokonać w trzech etapach. Gołębicą była wypuszczana w odstępach siedmiodniowych; cały ten okres trwał więc dwadzieścia jeden dni⁶. Jakub, krocząc drogą odnowy Kanaanu na poziomie rodziny, spędził na wygnaniu w Charanie trzy siedmioletnie okresy, czyli łącznie dwadzieścia jeden lat. W Epoce Starego Testamentu miał miejsce 210-letni okres Niewoli Babilońskiej Izraelitów i ich powrotu do Kanaanu, który miał odnowić przez odszkodowanie dwudziestojednoletnią drogę Jakuba. W Epoce Nowego Testamentu odpowiada mu 210-letni okres niewoli papieży w Awinionie i ich powrotu do Rzymu, który również miał odnowić przez odszkodowanie drogę Jakuba.

Okres wzrostu jest także okresem spełnienia liczby czterdzieści. Nasi pierwsi przodkowie mieli stać się doskonałym ucieleśnieniem natury liczby czterdzieści, dzięki ustanowieniu podstawy wiary w oparciu o liczbę czterdzieści i urzeczywistnieniu celu stworzenia. Doprowadzając do upadku człowieka, Szatan sprofanował tę liczbę. Dlatego postaci centralne opatrności ustanawiając podstawę wiary muszą przejść przez okres odszkodowania dla odnowy liczby czterdzieści. Tylko na tym fundamencie mogą następnie ustanowić podstawę wcielenia dla odnowy doskonałego ucieleśnienia istoty liczby czterdzieści.

Aby zrozumieć, w jaki sposób liczba czterdzieści jest spełniana w okresie wzrostu, musimy najpierw poznać znaczenie liczby dziesięć. Jeżeli każdy z etapów okresu wzrostu podzielimy na trzy podetapy, otrzymamy razem dziewięć poziomów. Tutaj kryje się znaczenie liczby dziewięć według Zasady. Jako liczbowe odzwierciedlenie dwoistych

---

⁶ Rdz 7:4; 8:10,12

przymiotów niewidzialnego Boga, każde z Bożych stworzeń przechodzi przez dziewięć poziomów okresu wzrostu. Następnie każde realizuje cel stworzenia, osiągając jedność z Bogiem w sferze Jego bezpośredniego panowania, która stanowi dziesiąty poziom. Dlatego liczbę dziesięć nazywamy liczbą jedności. Zanim Bóg powołał Noego, wyznaczył dziesięć pokoleń po Adamie, aby spełniony został warunek odszkodowania dla odnowy liczby dziesięć. Bóg pragnął, aby na fundamencie tego warunku Noe wypełnił zadanie, którego nie spełnił Adam, a następnie zjednoczył się ze swym Stwórcą.

W podstawie czterech pozycji, którą mieli ustanowić Adam i Ewa, każda z pozycji w swojej drodze do doskonałości miała przejść przez dziesięć poziomów, razem spełniając liczbę czterdzieści. Droga ich dojrzewania była więc okresem spełnienia liczby czterdzieści, a utworzona przez nie podstawa czterech pozycji stałaby się doskonałym ucieleśnieniem liczby czterdzieści. Oto przykłady okresów odszkodowania opartych o liczbę czterdzieści, ustanowionych dla odnowy tej podstawy: czterdzieści dni, jakie upłynęły od momentu, w którym arka osiadła na Górze Ararat, do wypuszczenia gołębicy przez Noego, czterdzieści lat życia Mojżesza w pałacu faraona, jego czterdziestoletnie wygnanie na pustyni Midian i czterdzieści lat przebywania Izraelitów na pustyni podczas narodowej drogi odnowy Kanaanu.

Możemy dojść do wniosku, że w opatrności odnowy występują dwa rodzaje okresów opartych o liczbę czterdzieści. Pierwszy to okres odszkodowania wymagany do odnowy liczby cztery; w procesie odnowy zostaje ona pomnożona przez dziesięć, liczbę jedności, dając liczbę czterdzieści. Drugi rodzaj to okres odszkodowania dla odnowy samej liczby czterdzieści, którą Adam powinien był spełnić przed Upadkiem, jak wyjaśniliśmy powyżej. Czterdziestoletni okres wędrówki Izraelitów przez pustynię w narodowej drodze odnowy Kanaanu został ustanowiony w celu odnowy równocześnie obu rodzajów okresów opartych o liczbę czterdzieści. Miał on odnowić przez odszkodowanie czterdziestodniowy okres zwiadów w Kanaanie i czterdziestodniowy post Mojżesza, których celem była odnowa liczby cztery. Odnowił on również czterdzieści lat spędzone przez Mojżesza w pałacu faraona i czterdzieści lat spędzone przez niego na pustyni Midian, które były okresami dla odnowy liczby czterdzieści. Takie zjawisko ma miejsce, kiedy postać centralna w opatrności odnowy podstawy wiary horyzontalnie odnawia przez odszkodowanie wszystkie wertykalne warunki odszkodowania nagromadzone w historii opatrności.

Kiedy taka opatrność horyzontalnej odnowy okresów opartych o liczbę czterdzieści zostaje ponownie przedłużona, może ona zostać wydłużona w oparciu o zasadę mnożenia przez dziesięć, ponieważ wymagany okres odszkodowania może zostać rozszerzony na dziesięć etapów. Dlatego okres czterdziestu lat może zostać wydłużony do czterystu, a nawet do czterech tysięcy lat. Oto przykłady: czterysta lat od Adama do Noego, czterysta lat niewoli w Egipcie i cztery tysiące biblijnych lat od Adama do Jezusa.

Podsumujmy liczbowe okresy odszkodowania, jakie musi wypełnić postać centralna w opatrności, aby odnowić podstawę wiary. Gdyby pierwsi przodkowie ludzkości nie upadli, ustanowiliby podstawę wiary w oparciu o znaczące liczby, takie jak dwanaście, cztery, dwadzieścia jeden i czterdzieści. Po osiągnięciu celu stworzenia stałoby się oni doskonałymi ucieleśnieniami natury tych liczb. Jednak z powodu Upadku wszystkie te liczby zostały opanowane przez Szatana. Dlatego postaci centralne w historii opatrności muszą wypełnić liczbowe okresy odszkodowania w celu odnowy liczb dwanaście, cztery, dwadzieścia jeden i czterdzieści, zanim będą mogły ustanowić podstawę wiary. Jedynie taką drogą mogą one ustanowić podstawę wcielenia dla odnowy doskonałego ucieleśnienia natury tych liczb.

2.5 OPATRZNOŚCIOWE OKRESY TOŻSAMOŚCI CZASU OKREŚLONE LICZBĄ POKOLEŃ

Jak podaje Pismo Święte, Bóg powołał Noego, aby wziął na siebie opatrność dziesięciu pokoleń i tysiąca sześciuset lat od czasów Adama. Przyjrzyjmy się, jakie ważne liczby zostały odnowione przez te tysiąc sześćset lat i dziesięć pokoleń.

Liczba dziesięć jest liczbą jedności z Bogiem. Proces wzrostu do doskonałości wymaga spełnienia okresu opartego o liczbę dziesięć, dzięki któremu Adam i Ewa mieli się stać doskonałymi ucieleśnieniami liczby dziesięć. Ponieważ w wyniku Upadku liczba ta została zagarnięta przez Szatana, Bóg poszukiwał postaci centralnej, która mogłaby odnowić tę liczbę i poprowadzić Boże dzieło odnowy, dzięki któremu upadła ludzkość mogłaby na powrót połączyć się z Bogiem, stając się doskonałym ucieleśnieniem liczby dziesięć. Z tej przyczyny Bóg wymagał od postaci centralnych spełnienia okresu odszkodowania dla odnowy liczby dziesięć. Dlatego powołał Noego w dziesięć pokoleń po Adamie.

Powiedzieliśmy wcześniej, że pierwsi przodkowie ludzkości mieli przejść drogę wiodącą do osiągnięcia dojrzałości, w czasie której spełniliby liczbę czterdzieści i stali się doskonałym ucieleśnieniem tej liczby. Aby upadli ludzie mogli stać się postaciami centralnymi, które wytyczą drogę odnowy doskonałych ucieleśnień liczby czterdzieści, muszą oni ustanowić podstawę czterech pozycji, niezbędną do odnowy, a następnie wypełnić okres odszkodowania dla odnowy liczby czterdzieści. Każda z pozycji tworzących podstawę czterech pozycji powinna wypełnić okres odszkodowania dla odnowy liczby czterdzieści, co w sumie dałoby okres odszkodowania dla odnowy liczby 160. Ponieważ upadła ludzkość miała wypełnić tę liczbę przez dziesięć pokoleń (jak wiemy, liczba dziesięć oznacza jedność z Bogiem), miała spełnić okres odszkodowania oparty o liczbę tysiąc sześćset. Dlatego właśnie okres od Adama do Noego obejmuje tysiąc sześćset lat biblijnych.

Kiedy opatrność odnowy nie została spełniona w rodzinie Noego, Bóg odczekał czterysta lat, aż upłynęło kolejne dziesięć pokoleń, zanim powołał Abrahama, aby poniosł ciężar opatrnościowej odnowy. Określony liczbą pokoleń okres od Noego do Abrahama odpowiadał okresowi od Adama do Noego i miał go odnowić przez odszkodowanie.

Wyjaśniliśmy wcześniej, dlaczego okres ten trwał czterysta lat⁷. Wolą Boga było, aby Noe przetrwał czterdziestodniowy potop, który nastąpił po upływie dziesięciu pokoleń i tysiąca sześciuset lat, co było warunkiem osiągnięcia celu opatrności odnowy. Kiedy ów czterdziestodniowy okres potopu został utracony na rzecz Szatana z powodu błędu Chama, Bóg musiał powołać kolejną postać centralną, aby go odnowić. Od czasów Adama do Noego Bóg pracował nad wypełnieniem okresów odszkodowania dla odnowy liczby 160 w każdym z dziesięciu pokoleń. W tożsamym okresie obejmującym dziesięć pokoleń od Noego do Abrahama każde pokolenie miało stanowić okres odszkodowania dla odnowy liczby czterdzieści, na której opierał się warunek potopu.

Ponieważ opatrnościowy cel czterdziestodniowego potopu nie został osiągnięty, okres ten musiał zostać odnowiony za pomocą kolejnego okresu opartego o liczbę czterdzieści. Ponieważ odnowa każdego kolejnego pokolenia musiała obejmować cały czas jego trwania, nie mogła zostać wypełniona w ciągu jedynie czterdziestu dni. Dlatego Bóg ustanowił długość okresu odszkodowania, który miał zostać wypełniony przez każde pokolenie, jako czterdzieści lat. Jeden dzień potopu miał być odnowiony przez jeden rok; ta sama zasada znalazła zastosowanie w czasach Mojżesza, kiedy to nieudana czterdziestodniowa misja zwiadów w Kanaanie została odnowiona przez czterdzieści lat wędrówki Izraelitów na pustyni.

2.6 OPATRZNOŚCIOWE OKRESY HORYZONTALNEJ ODNOWY PRZEZ ODSZKODOWANIE WYPEŁNIANE W SPOSÓB WERTYKALNY

---

⁷ Patrz Podstawa 3.1.1

Jak wyjaśniliśmy wcześniej, każda postać centralna w opatrności odnowy staje przed zadaniem wypełnienia w sposób horyzontalny wszystkich wertykalnych warunków odszkodowania nagromadzonych na przestrzeni historii. W rezultacie im bardziej wydłuża się historia opatrności, tym większe stają się warunki odszkodowania, które muszą wypełnić osoby centralne w następnych pokoleniach. W okresie opatrności odnowy ześrodkowanej w rodzinie Adama nie istniały jeszcze żadne wertykalne warunki odszkodowania, ponieważ opatrność dopiero się rozpoczęła. Podstawa przyjęcia Mesjasza mogła być stosunkowo łatwo ustanowiona przez Kaina i Abla, gdyby w prawidłowy sposób złożyli oni ofiarę symboliczną i ofiarę rzeczywistą. Jedyne, co było wymagane od obu braci, to aby Abel złożył swą ofiarę w sposób podobający się Bogu i aby Kain był posłuszny bratu i naśladował go, spełniając w ten sposób warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Liczbowe okresy odszkodowania, konieczne do odnowy podstawy wiary, mogły zostać spełnione w krótkim czasie, potrzebnym do złożenia ofiary symbolicznej i rzeczywistej. Kiedy jednak opatrność odnowy uległa przedłużeniu w wyniku błędów popełnionych przez rodzinę Adama, wertykalne warunki odszkodowania zaczęły gromadzić się w formie różnych liczbowych okresów odszkodowania. Dlatego w procesie odnowy podstawy wiary postaci centralne od czasów Adama musiały wypełniać liczbowe okresy odszkodowania, aby odnowić takie liczby jak dwanaście, cztery, dwadzieścia jeden i czterdzieści.

W przypadku Noego, miał on za swego życia odnowić wszystkie te wertykalne warunki odszkodowania. Aby odnowić podstawę wiary, musiał przejść przez kilka liczbowych okresów odszkodowania: sto dwadzieścia lat budowy arki, czterdzieści dni sądu potopem, dwadzieścia jeden dni, podczas których trzykrotnie (co siedem dni) wypuszczał z arki gołębicę, oraz czterdzieści dni od momentu, gdy arka osiadła na górze Ararat, do wypuszczenia gołębiczy.

Noe wiernie wypełnił te liczbowe warunki odszkodowania, jednak błąd popełniony przez Chama dał Szatanowi podstawę do zaatakowania ich. Ponieważ nie mogły one zostać przyjęte przez Boga, pozostały jako zadanie do wypełnienia dla kolejnej postaci centralnej jako wertykalne warunki odszkodowania. Abraham miał możliwość wypełnienia wszystkich tych warunków jednocześnie przez złożenie ofiary symbolicznej. Ponieważ nie złożył jej w sposób prawidłowy, okresy odszkodowania nie mogły zostać odnowione w sposób horyzontalny. Musiały więc zostać odnowione wertykalnie, dzięki czemu opatrność odnowy została przedłużona na pokolenia Izaaka i Jakuba, w których Bóg pracował kolejno nad wypełnieniem opatrnościowych okresów odszkodowania dla odnowy liczb dwanaście, cztery, dwadzieścia jeden i czterdzieści.

W opatrności zogniskowanej w rodzinie Abrahama okresy odszkodowania, które nie zostały odnowione w sposób horyzontalny, musiały zostać spełnione w porządku wertykalnym w celu odnowy podstawy wiary. Były to następujące okresy: 120 lat od opuszczenia Charanu przez Abrahama do momentu, w którym Jakub kupił od Ezawa prawo pierworództwa za chleb i miskę soczewicy; czterdzieści lat od tego czasu do momentu, kiedy Jakub otrzymał błogosławieństwo należne najstarszemu synowi od ojca Izaaka i zyskał błogosławieństwo Boga na swej drodze do Charanu;⁸ dwadzieścia jeden lat od tego czasu do dnia, w którym Jakub zakończył pracę w Charanie i wraz ze swą rodziną i majątkiem powrócił do Kanaanu;⁹ oraz czterdzieści lat od powrotu Jakuba do Kanaanu do czasu, kiedy jego rodzina udała się do Egiptu na zaproszenie Józefa. Tym sposobem warunki odszkodowania, które nie zostały odnowione horyzontalnie, zostały wypełnione wertykalnie, jako rozszerzone wertykalne okresy odszkodowania o określonej długości.

---

⁸ Rdz 27:1-29; 28:10-14

⁹ Rdz 31:41

Część 3

OKRESY W EPOCE OPATRZNOŚCI ODNOWY I CZAS ICH TRWANIA

Epoka Opatrzności Odnowy, która była epoką obrazowej tożsamości czasu, miała odnowić przez odszkodowanie Epokę Ustanawiania Podstawy dla Odnowy - epokę symbolicznej tożsamości czasu. Przyjrzyjmy się tym okresom i zastanówmy się, co decydowało o ich długości.

3.1 Czterystuletni okres niewoli w Egipcie

Noe ustanowił podstawę wiary przez wypełnienie warunku czterdziestodniowego sądu potopem, w celu oddzielenia się od Szatana. Podstawa ta została jednak zniszczona przez Szatana w wyniku błędu Chama. Cztery lata później Bóg starał się wynieść Abrahama do takiej samej pozycji, jaką zajmował Noe. W tym celu Abraham miał złożyć ofiarę symboliczną, opierając się na fundamencie ustanowionym w ciągu poprzedzających czterystu lat. Niestety, z powodu jego błędu podstawa ta została zagarnięta przez Szatana. Aby ją odzyskać, Izraelici musieli przebywać w niewoli egipskiej przez czterysta lat¹⁰ i ponownie oddzielić się od Szatana. Okres niewoli w Egipcie był okresem obrazowej tożsamości czasu, odpowiadającym okresowi tysiąca sześciuset lat od Adama do Noego z epoki symbolicznej tożsamości czasu. Jego celem była odnowa poprzedniego okresu drogą tożsamościowych warunków odszkodowania.

3.2 Czterystuletni okres Sędziów

Przekaz biblijny podaje, że król Salomon rozpoczął budowę Świątyni czterysta osiemdziesiąt lat po Wyjściu z Egiptu, w czwartym roku swego panowania¹¹. Jako że panowanie króla Salomona nastąpiło po czterdziestoletnim panowaniu króla Saula¹² i czterdziestoletnim panowaniu króla Dawida, możemy wywnioskować, że od wejścia Izraelitów do Kanaanu do namaszczenia Saula na króla upłynęło około czterystu lat. Był to okres Sędziów.

Izraelici pod wodzą Mojżesza mieli utrwalić fundament oddzielenia się od Szatana, ustanowiony podczas niewoli w Egipcie, odnawiając tym samym na poziomie narodowym fundament, na którym opierał się Abraham, czyli podstawę oddzielenia się od Szatana, ustanowioną podczas czterystu lat od Noego do Abrahama. Jednak po wejściu do Kanaanu pod wodzą następcy Mojżesza - Jozuego, Izraelici ponownie stracili wiarę, pozwalając Szatanowi kolejny raz zniweczyć tę czterystu letnią podstawę. Izraelici musieli więc przejść przez kolejny okres oddzielenia się od Szatana, aby móc na tej podstawie odnowić przez odszkodowanie ów utracony fundament. Taki właśnie był cel Okresu Sędziów, który trwał około czterystu lat, od wkroczenia Izraelitów do Kanaanu do namaszczenia Saula na króla.

¹⁰ Rdz 15:13; patrz: Podstawa 3.1.2.1

¹¹ I Kr 6:1

¹² Dz 13:21

Okres Sędziów był obrazowym odpowiednikiem okresu czterystu lat od Noego do Abrahama w epoce symbolicznej tożsamości czasu i miał na celu jego odnowę przez odszkodowanie.

3.3 Stu dwudziestoletni okres Zjednoczonego Królestwa

Epoka Opatrzności Odnowy miała na celu odnowę przez odszkodowanie Epoki Ustanawiania Podstawy dla Odnowy. Dlatego Abraham, który zapoczątkował tę epokę, znajdował się w pozycji Adama; Mojżesz zajmował pozycję Noego, a król Saul - pozycję Abrahama. Abraham był postacią należącą do dwóch epok, był odpowiedzialny zarówno za zakończenie Epoki Ustanawiania Podstawy jak też za zapoczątkowanie Epoki Odnowy. Abraham został powołany, aby ustanowić rodzinną podstawę przyjęcia Mesjasza, na bazie której powstać miała narodowa podstawa przyjęcia Mesjasza. W czasach Abrahama Bóg musiał za wszelką cenę ustanowić rodzinną podstawę przyjęcia Mesjasza gdyż była to już trzecia próba. Podobnie, za życia Saula, Bóg po raz trzeci podejmował próbę ustanowienia narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza. Dlatego tym razem także musiała się ona zakończyć sukcesem.

Przez złożenie ofiary symbolicznej Abraham miał odnowić jednocześnie wszystkie warunki odszkodowania nagromadzone od czasów Noego w formie liczbowych okresów o określonej długości, wymaganych do odnowy podstawy wiary: sto dwadzieścia lat, czterdzieści dni, dwadzieścia jeden dni i czterdzieści dni. Ponieważ Abraham popełnił błąd podczas składania ofiary symbolicznej, horyzontalna odnowa tych okresów musiała zostać przeniesiona na płaszczyznę wertykalną. Stały się one okresami odszkodowania trwającymi odpowiednio w pokoleniach rodu Abrahama sto dwadzieścia lat, czterdzieści lat, dwadzieścia jeden lat i czterdzieści lat.

Król Saul miał odnowić pozycję Abrahama na poziomie narodowym. Budując Świątynię, król Saul powinien był w krótkim czasie odnowić wszystkie warunki odszkodowania w formie liczbowych okresów odszkodowania, które zostały określone w czasach Mojżesza w celu odnowy podstawy wiary. Obejmowały one: 120 lat (trzy czterdziestoletnie drogi w życiu Mojżesza), czterdzieści dni (okresy postów Mojżesza), dwadzieścia jeden dni (czyli pierwszą narodową drogę odnowy Kanaanu) oraz czterdzieści lat (okres wędrówki przez pustynię w narodowej drodze odnowy Kanaanu). Jednak król Saul okazał nieposłuszeństwo¹³ i nie wypełnił Woli Boga. Podobnie jak za czasów Abrahama, horyzontalna odnowa tych okresów odszkodowania musiała zostać rozszerzona wertykalnie na kolejne okresy: 120 lat zjednoczonego królestwa, 400 lat podzielonych królestw Północy i Południa, 210 lat wygnania i powrotu narodu izraelskiego i 400 lat przygotowania na przyjście Mesjasza. Po spełnieniu wszystkich tych okresów lud Izraela był ostatecznie przygotowany na przyjęcie Mesjasza.

Okres zjednoczonego królestwa miał na celu odnowę 120-letniego okresu w życiu Mojżesza, podczas którego podjął on trzy próby ustanowienia podstawy wiary w narodowej drodze odnowy Kanaanu. Przyjrzyjmy się dokładniej podobieństwom między tymi okresami. Po czterystu latach niewoli, która była dla Izraelitów warunkiem oddzielenia się od Szatana, Mojżesz ustanowił podstawę wiary, przebywając w pałacu faraona przez czterdzieści lat. Następnie podjął zadanie wprowadzenia swojego ludu do ziemi kanaanejskiej, gdzie miał zbudować Świątynię. Niestety z powodu niewiary ludu droga ta dwukrotnie ulegała przedłużeniu. Mojżesz musiał ponownie ustanowić podstawę wiary przez czterdziestoletni

---

¹³ I Sm 15:11-23

pobyt na pustyni Midian, a później raz jeszcze w ciągu czterdziestoletniej wędrówki przez pustynię. Podobnie Saul został namaszczonej na króla Izraela po tym, jak Izraelici odnowili czterdziestoletni okres niewoli egipskiej podczas czterystuletniego okresu sędziów. W czasie swego czterdziestoletniego panowania król Saul miał ustanowić podstawę wiary, odnawiając przez odszkodowanie czterdziestoletni okres pobytu Mojżesza w pałacu faraona. Następnie miał zbudować Świątynię. Kiedy jednak król Saul stracił wiarę, budowa Świątyni została przedłużona na dwa czterdziestoletnie okresy rządów królów Dawida i Salomona, tworząc razem 120-letni okres zjednoczonego królestwa.

Okres ten był obrazowym odpowiednikiem 120-letniego okresu w symbolicznej tożsamości czasu, który trwał od momentu, kiedy Abraham opuścił Charan do chwili, gdy Jakub kupił prawo pierworództwa od swego brata. Okres zjednoczonego królestwa miał odnowić ten wcześniejszy okres przez tożsame warunki odszkodowania. Tak jak opatrność zapoczątkowana przez Abrahama została wypełniona przez Izaaka i Jakuba, tak też Boża opatrność budowy Świątyni, rozpoczęta wraz z panowaniem króla Saula, kontynuowana była przez króla Dawida i ostatecznie spełniona przez króla Salomona.

3.4 Czterystuletni okres podzielonych królestw Północy i Południa

Gdyby król Saul wypełnił opatrność budowy Świątyni podczas czterdziestu lat swoich rządów, wówczas odnowiłby horyzontalnie pewne okresy odszkodowania, między innymi czterdziestodniowy post odbyty przez Mojżesza w celu odzyskania Słowa objawionego na kamiennych tablicach. Kiedy Saul utracił wiarę, powstała konieczność przeniesienia horyzontalnej odnowy tego okresu na płaszczyznę wertykalną. Takie było znaczenie okresu podzielonych królestw Północy i Południa, trwającego prawie czterysta lat. Jego początek wiąże się z rozpadem zjednoczonego królestwa na północny Izrael oraz południową Judę, zaś koniec wyznacza uprowadzenie mieszkańców Judy w niewolę do Babilonu.

Okres ten był obrazowym odpowiednikiem czterdziestoletniego okresu w epoce symbolicznej tożsamości czasu, trwającego od momentu, kiedy Jakub kupił prawo pierworództwa od swego brata Ezawa, do chwili uzyskania przez niego błogosławieństwa Izaaka i Boga¹⁴ oraz ucieczki do Charanu. Jego celem była odnowa tamtego poprzedniego okresu przez tożsame warunki odszkodowania.

3.5 Dwustudziestoletni okres wygnania i powrotu Izraela

Mieszkańcy północnego Izraela złamali swe przymierze z Bogiem, w następstwie czego zostali wzięci do niewoli przez Asyryjczyków. Lud południowej Judy także zgrzeszył przeciw Bogu i został uprowadzony w niewolę przez króla babilońskiego Nabuchodonozora. Po siedemdziesięciu latach pobytu w niewoli Judejczycy zostali oswobodzeni dekretem króla Persji Cyrusa, który podbił Babilon. Od tego momentu Żydzi rozpoczęli stopniowy powrót do Jerozolimy i odbudowę Świątyni. Ostatnią grupę poprowadził uczony w Piśmie Ezdrasz, a Nehemiasz odbudował mury miejskie. Natchniony prorocत्वami Malachiasza¹⁵ naród izraelski rozpoczął przygotowania na przyjęcie Mesjasza. Okres ten zakończył się około 210 lat po uprowadzeniu Izraelitów w niewolę babilońską oraz około 140 lat po ich uwolnieniu przez Persów. Nazywamy go okresem Wygnania i Powrotu Izraela.

Gdyby król Saul wypełnił opatrność budowy Świątyni, wówczas dokonałby między innymi horyzontalnej odnowy 21-dniowego okresu pierwszej narodowej drogi odnowy

---

¹⁴ Rdz 28:13

¹⁵ Mal 3:19

Kanaanu. Kiedy Saul stracił wiarę i opatrność ta została udaremniona, ten okres odszkodowania musiał zostać odnowiony w sposób wertykalny. Taki właśnie był cel Okresu Wypędzenia i Powrotu Izraela.

Okres ten był obrazowym odpowiednikiem 21-letniego okresu z epoki symbolicznej tożsamości czasu, który trwał od momentu, w którym Jakub otrzymał od Izaaka błogosławieństwo należne najstarszemu synowi, do powrotu Jakuba do Kanaanu i miał na celu odnowę wcześniejszego okresu przez tożsame warunki odszkodowania. Miał on także odnowić trzy okresy siedmioletnie: pierwszy, kiedy to po przybyciu do Charanu Jakub pracował siedem lat, aby otrzymać za żonę Rachele; drugi, kiedy Laban dawszy mu za żonę Leę, nakazał mu pracować kolejne siedem lat, by mógł poślubić Rachele; oraz trzeci, który służył gromadzeniu majątku¹⁶.

3.6 Czterystuletni okres przygotowania na przyjście Mesjasza

Po powrocie z niewoli Izraelici odnowili swoją wiarę, odbudowali mury Jerozolimy i, natchnieni prorocztwami Malachiasza, rozpoczęli przygotowania na przyjęcie Mesjasza. Od tamtego czasu do narodzin Mesjasza miało upłynąć czterysta lat i ten przedział czasowy nosi miano *okresu przygotowania na przyjście Mesjasza*.

Gdyby król Saul wypełnił opatrność budowy świątyni, wówczas między innymi odnowiłby horyzontalnie okres czterdziestu lat wędrówki przez pustynię, który miał miejsce podczas trzeciej narodowej drogi odnowy Kanaanu. Ponieważ jednak król Saul utracił wiarę i nie wypełnił swej opatrnościowej misji, ten czterdziestoletni okres odszkodowania musiał zostać odnowiony wertykalnie. W tym właśnie celu ustanowiony został czterystuletni okres przygotowania na przyjście Mesjasza.

Okres ten był obrazowym odpowiednikiem czterdziestoletniego okresu z epoki symbolicznej tożsamości czasu, który trwał od powrotu Jakuba do Kanaanu do przybycia jego rodziny do Egiptu na zaproszenie Józefa. Celem jego była odnowa przez odszkodowanie wspomnianego wcześniejszego okresu.

Część 4

OKRESY W EPOCE PRZEDŁUŻONEJ OPATRZNOŚCI ODNOWY ORAZ CZAS ICH TRWANIA.

Celem Epoki Przedłużonej Opatrzności Odnowy (która jest epoką rzeczywistej tożsamości czasu) było odnowienie przez odszkodowanie Epoki Opatrzności Odnowy, epoki obrazowej tożsamości czasu. Jako że celem poszczególnych okresów tej epoki było odnowienie przez odszkodowanie odpowiadających im okresów z epoki wcześniejszej, dlatego następowały one w sposób do nich tożsamy, zarówno co do kolejności jak i czasu trwania.

4.1 Czterystuletni okres prześladowania w Imperium rzymskim

Jezus przyszedł na początku Epoki Nowego Testamentu z zadaniem dopełnienia Woli Boga, która powierzona została Abrahamowi - Ojcu Wiary, u progu Epoki Starego Testamentu. Jak pamiętamy, Izraelici musieli przetrwać czterystuletni okres niewoli w Egipcie, aby odnowić na poziomie narodowym podstawę wiary, która została utracona przez

---

¹⁶ Rdz 31:41

Abrahama w wyniku błędu popełnionego podczas składania ofiary symbolicznej. Pierwsi chrześcijanie przeszli przez podobny okres cierpienia, niosąc na swych barkach odpowiedzialność za odnowę podstawy wiary utraconej po raz kolejny z powodu niewiary narodu izraelskiego, który nie potrafił służyć Jezusowi, będącemu żywą ofiarą. Był to okres czterystu lat prześladowania chrześcijan w Cesarstwie Rzymskim. Kres prześladowaniom położył cesarz Konstantyn Wielki, który w 313 roku uznał chrześcijaństwo za pełnoprawną religię. W 392 r. cesarz Teodozjusz I ustanowił chrześcijaństwo religią państwową. Okres ten był rzeczywistym odpowiednikiem okresu czterystu lat niewoli Izraelitów w Egipcie i miał na celu odnowienie tego wcześniejszego okresu przez tożsame warunki odszkodowania.

4.2 Czterystuletni okres regionalnego przywództwa w Kościele.

Następnym przedziałem Epoki Opatrznościowej Odnowy był czterystuletni okres Sędziów, w którym to na czele plemion izraelskich stali sędziowie. Ponieważ Epoka Przedłużonej Odnowy była epoką rzeczywistej tożsamości czasu, powinna ona zawierać czterystuletni okres odpowiadający okresowi Sędziów. Jest nim okres regionalnego przywództwa w Kościele trwający od momentu ogłoszenia chrześcijaństwa religią państwową Cesarstwa Rzymskiego w 392 r. do koronacji Karola Wielkiego na cesarza w roku 800. W tym okresie ludzom przewodzili lokalni przywódcy kościelni - patriarchowie, biskupi i opaci - pełniący na wzór biblijnych sędziów różnorakie funkcje. Okres ten był odpowiednikiem czterystuletniego okresu Sędziów i miał na celu odnowienie go.

4.3 Stu dwudziestoletni okres Cesarstwa Chrześcijańskiego

Kiedy Izraelici stworzyli zintegrowane państwo pod przewodnictwem króla Saula, rozpoczął się 120-letni okres Zjednoczonego Królestwa, który objął również czas panowanie króla Dawida i króla Salomona. Odpowiadający mu 120-letni okres Cesarstwa Chrześcijańskiego, zwanego także Cesarstwem Karolińskim, rozpoczął się wraz z koronacją Karola Wielkiego na cesarza w 800 roku n.e., a dobiegł końca w roku 919, wraz z wygaśnięciem królewskiej linii we wschodniej części Imperium i wyborem na króla ziem niemieckich Henryka I. Ten okres był rzeczywistym odpowiednikiem 120-letniego okresu Zjednoczonego Królestwa i miał na celu odnowienie go przez tożsame warunki odszkodowania.

4.4 Czterystuletni okres podzielonych królestw Północy i Południa

Ponieważ w okresie Zjednoczonego Królestwa pogwałcono czystość Świątyni, królestwo uległo rozbiciu na dwa państwa: Izrael na północy i Judę na południu. Tak rozpoczął się czterystuletni okres podzielonych królestw Północy i Południa.

W Epoce Przedłużonej Opatrzności Odnowy Monarchia Karolińska uległa rozpadowi na dwa królestwa: Święte Cesarstwo Rzymskie na wschodzie i Francję na zachodzie. Już wcześniej, przed ostatecznym rozpadem, Monarchia Karolingów została podzielona na Królestwo Wschodnich Franków, Zachodnich Franków oraz Italię, przy czym Italia szybko znalazła się pod panowaniem Wschodnich Franków, by wspólnie stworzyć Święte Cesarstwo Rzymskie; natomiast Zachodni Frankowie utworzyli Królestwo Francji. Ten czterystuletni okres podzielonych królestw Wschodu i Zachodu rozpoczął się wraz z rozpadem Monarchii Karolińskiej w 919 roku, a dobiegł końca w roku 1309, kiedy papieżstwo przeniósł swą siedzibę do Awinionu w południowej Francji. Był on odpowiednikiem czterystuletniego okresu podzielonych królestw Północy i Południa i miał na celu odnowienie go przez tożsame warunki odszkodowania.

4.5 Dwustudziesięcioletni okres wygnania i powrotu papieżstwa

W okresie podzielonych królestw Północy i Południa królestwo izraelskie na północy zostało rozbite przez Asyryjczyków, ponieważ jego mieszkańcy popadli w demoralizację i bałwochwalstwo. Królestwo Judy na południu także popadło w niewiarę i nie potrafiło zachować czystości Świątyni; w rezultacie jej mieszkańcy zostali wzięci do niewoli babilońskiej - w świecie Szatana. Judejczycy cierpieli na wygnaniu przez ok. 210 lat, aby w końcu powrócić do Izraela, odbudować Świątynię i odnowić przymierze z Bogiem. Odpowiadający temu przedziałowi czasowemu okres w historii chrześcijaństwa trwał także 210 lat. Rozpoczął się w 1309 roku, kiedy skorumpowane papieżstwo, któremu przewodził wówczas Klemens V zostało zmuszone do przeniesienia swej siedziby z Rzymu do Awinionu, pod panowanie królów Francji. Okres ten trwał jeszcze przez 70 lat po ostatecznym powrocie papieża do Rzymu i zakończył się wraz z wybuchem Reformacji Protestanckiej w 1517 roku. Określamy go jako okres wygnania i powrotu papieżstwa. Opatrznościowo był on rzeczywistym odpowiednikiem 210-letniego okresu wygnania i powrotu w historii Izraela i miał na celu odnowienie go przez tożsame warunki odszkodowania.

4.6 Czterysta lat przygotowań na Powtórne Przyjście Mesjasza

Po wyzwoleniu z niewoli babilońskiej i powrocie do Jerozolimy naród izraelski dokonał gruntownej reformy życia religijnego i społecznego. Wysłuchany w prorocтва Malachiasza, rozpoczął przygotowania na przyjęcie Mesjasza. Po czterystuletnim okresie przygotowań i oczekiwań Bóg zesłał narodowi żydowskiemu Mesjasza w osobie Jezusa Chrystusa. Należy oczekiwać, że w Epoce Przedłużonej Opatrzności Odnowy wystąpi tożsamy okres 400 lat, którego celem będzie odnowienie przez odszkodowanie owego poprzedniego okresu oraz dokonanie niezbędnych przygotowań na Powtórne Przyjście Mesjasza. Okres ten rozpoczął się w 1517 roku, kiedy to Marcin Luter zapoczątkował Reformację Protestancką, i dobiegł końca w przeddzień Powtórnego Przyjścia. Był on rzeczywistym odpowiednikiem czterystuletniego okresu przygotowania na przyjście Mesjasza w historii Izraela i miał na celu odnowienie go przez tożsame warunki odszkodowania.